

DÜSEVNI LIST

G. Zver Joško, knjižničar Črenšovci

Naš Dom

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prékmurske evang. šinorije reditel
i vódnávník: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopísi se morájo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvónstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejpiačilo

gorivzeme vsáki evang. dühovnik i vučitel.

„Korôna naše gláve je dolispádnola.“

Z globokov strnostjov človeške, podložancne, krstšanske čütnosti se spomêmo mí tüdi z onoga groznoga, strahovitnoga čina, šteri je 1934. leta oktobra meseca 9-ga dnéva v Marseji vu ništernom megnenji vövgáso žiték naše-ga presvetloga kralá:
Aleksandra I.

Mrô je krao! Naš dober, viteški krao, svojimi národi, svojim podložancem, milijonom, vsem nam lúba-joči, skrben, od poštu-vanja, od podánosti obvzétí dober oča, veren pastér je mrô! Na zádnjen počinek se je vrno na sredini žítka ino dela svojega.

Dnévi lét njegovi so né bíli lehki, ár „to v nji nájbögše je tríd i nevola,“ trpljenje i vardevanje. I On tam stoji vu pogübelnosti, vu v. héri trdno, nevklenjeno. Njegovo vero nezlomi nikša nesreča, njegovo volo netrúdnoga delanja nevtore nikše vkanenje, nego pod tém bremenom rasté moč njegova, líki sub pondere crescít palma!

Modrost, trézna premišlenost, lübéznost, pravičnost ga karakterizira kak vladára, tak človeka. Čüdnó vlečéča môč

je Njegovo imé, štero navdüšáva, batrivi prék ognja — vodé, pogübelnosti — smrti za Njega i za svojo domovino se bojüvajoče vítéze Njegove i štero žívelo bode na vüstaj i vu srdci národa njegovoga od pokolenja do pokolenja.

Njegovo očetovsko i tolerantno čütnost do naše cêrkvi prevedno bodeta svedočila nam dá n i „Protestantski Zakon“ i Pravda (Us-tava) cêrkvi naše.

„Korôna naše gláve je dolispádnola.“ Njegova plemenita düša se povrnola vu večén dom mirá! Njegovo prestreljeno dobrosrce počivle vu velikoj, slobodnoj domovini! Ali del njegvi lépi glás ostáne pri nás! Žítka poglavnik, položi na glavo njegovo korôno žítka vekivečnoga!

„Dónok sem stálno pri tebi ostao, ár si me tí držao za mojo dêsno rokô. Tí me

ravnaš pôleg tanáča tvojega i na pokonci me gorivzemeš vu díko, Či litebé mam, nemáram za nébo, ni za zemlo. I či mi düša i tělo pogible, dónok si tí Bóg na veke srcá mojega trôšt i moj tál.“ (73. Žolt. 23—27.)

Smrt Vladárja.

Plakaj národ, brlko jôči
V toj temnosti grozne nôči,
Gda je tvoja svekla zvêzda
Tak hitroma potemnêla.

Mrtev je naš junaški krao —
Oh Bôg, kakšo žalost si dao
Na nás, národ tvoj nevojni,
Šteri se zdaj klečêč moli :

Večna Zmožnost, Bôg nebeski,
Koronuj v tvojem králestvi
Z korónov žitka večnoga
Naš'ga kralá pokojnoga.

Z Bôgom, Vladár naš lübléni!
Zadôbi blájženstvo v nébi!
Za to se moli národ tvoj —
Spômenek tvoj blájženi boj!

1934. X 10.

— Jts. —

Vsem faram i verníkom naše püšpekije!

(Goriprečteto z predgance pri božoj slúžbi.)

Drági Verebratje!

Gda nas je te prestrašlivi glás od tak nágle
tragične preminjenosti od edne brežbožne vmo-
ritelske rokê zadetoga viteškoga, junaškoga kralá
Aleksandra I. dosêgno, se je razprestrla blêda
groza drevenêč na naše srcé ino vüsta i samo eto
zdühávanje se je znova i znova goritrló z naše
znotrešnjosti : O Bôg, kak strašlivo ! Nemremo
vervati, niti poprijéti : naš krao Aleksander I. je
mrtev ! I je konec zdá tó ? Jeli se sunce za ste-
nov oblákov dolipogrozí vu nôč ? Je rêsan mr-
tev On, té plemenite dŭše človek, té zmagoviten
bojovník i voditel, té vítéški, dobroga srca i to-
leranten krao, té pravičen ino moder vladár ? Je
resan vsega konec ? Či je tó tak, té ne preostája
nam drŭgoga, kakor plakanje. Či je s smrtjov
vsega konec, či je resan nôč, té nêmamo drŭgo
za činiti, kak z boleznostjov za tím vöpremino-
čím glêdati. Ali mi bi té morali tak činiti, či bi
poganje bili ; mi smo pa krstšanje, ki verjemo
goristanenje i známo : či se na záhodi sunce za

ete svêt nagible, té má veličanstno goristanenje
vu ednom drŭgom svêti ! Zahájanje sunca eti je
gorildenje sunca za večnost. Neglêdamo tak tŭdi
mi za našim drágim kralom Aleksandrom I., za
tém pravičnim prijátelom naše evangeličanske
cerkvi, vu držélo sênce preminjenosti, nego glê-
damo za njim vu nebesko svekloščo vekiveč-
nosti i verjemo ino se vŭpamo, ka Bog svojga
slugo, šteroga je eti na zemli tak bogato bla-
goslovo, neostávi, nego ga blagoslovi vu večnosti.

Krao Aleksander I. je nam nê mrô, njegov
dŭh má nadale živetí med nami. Velki je bio
On, dokeč je med nami prebívao ino hodo i
domovino vodo, ali nigdár je nê vékši bio, kak
vu onom megnenji, gda je vu slúžbi domovine,
na srêdi obečanja puni náshajov za národov mir
naprêpomágajočega svojega državljanskoga de-
lanja, vmirajoč svoj žitek na áldov prinesao. On
je mrô, naj za Jugoslavijo i za svoj národ ne-
mrtelen bode.

Našoj evangeličanskoj cêrkvi vu kraljevini
Jugoslaviji, šteroj je On od dŭhá vadiúvânske
i nacionalne tolerancije (potrplivosti) svedočêči
proteštantski zakon i cêrkveno ustavo (právdó)
dao, kakšo ji samo malo evangeličanski cêrkveo
na svêti má, je On pravičen ino dobroželni pod-
pornik i prijátel bio. Naša cêrkev ino vsi njéni
vernici ga vu zahválnom spomíni obarjejo ! Vso
našo hválo pa, ino našo vernost ščemo zdá po
Njegovoj boleznój preminjenosti njegovimi kra-
levskomi síni i nasledniki krali Petri II. nevklek-
njeno chrániti.

Zagreb, 1934. okt. 12.

Z verebratskim pozdrávom

Dr. POPP püšpek.

Živio Krao !

Vu herb blagoslovenoga spomína Viteškoga
kralá Aleksandra I. Zedinitelja je stopo Njegov
prvorodjeni sin Nj. Vel. krao Peter. II. I kako
je nigda národ Izraelski Dávidovoga králevskoga
potomca, Šalamona z veselím kričanjem pozdráv-
lao, tak tŭdi vu našoj domovini vüsta milijonov
kričijo : Živio krao ! Zevsêmi navkŭp z podlo-
žanskov vernostjov pozdrávlamo tŭdi mi naše
svête materé cêrkvi nôvoga najvišjega zemel-
skoga varitela, branitela ; Živio krao ! I prosimo
Vsamogočega, vekivečnoga Bogá, gospodov
Gospoda, kralov Kralá, naj včini kralŭvanje Nje-
govo za blagoslov národa i podložancov !

NJ. VEL. KRAO PETER II.

Posvetsšuvanje cerkvi vu Lendavi.

Tá nájmenša evangeličanska gmajna vu Prekmurji je že od svojega začétká (1902) hrepeněla, da Gospodnomi Bôgi i svojoj sv. materi cerkvi na díko priměrho Božo hižo gori postávi. Eden plan jeste že od 1902 leta. Po tom bi cerkev bila, kak Sobotška ev cerkev, samo — razmi se — ménša.

Naši verevrěli očevje i předníci so vnogo áldova prinesli za té světi cio. Eden Balogh Árpád, ki je tó prvo fundacio djao (prestorgde farov stoji i 2 urbarialni pravici); Gustav Adolfa družstvo; Vogrsko evang. podporno družstvo; té velikodúšen r. kat. vóre plemenitáš, herceg Esterházy Miklóš, ki je darúvao tisti lépi prestor, gde zdá cerkev, že prvle zozidano kántorsko stanovánje i molitvárnica (ka je zdá za šólo vó dáno); stoji; Czippott Režő Püconski, Lendavske evangeličance oskrbljavajúči dühovnik, Dr. Petrik Gyula prvi inšpektor, Teke Déneš té prvi dühovnik gmajne, Vučkič Ferenc, Sakonji Žigmond i drúgi naprěhoděči, šteri iměna bi dúgo vrsto dále vó — so z svojov navdúšenostjov, pomočjov i áldovnostjov doprinesli tó, da je gmána z ničesa — lahko právimo tó — spóvala lépi farov, molitvárnico i kántorsko stanovánje. Ali njihova nájlepša senja, cerkev zidanje, se je ně

spunila v njihovom živlěnji. Od gori iměnovani se je toga po Božoj milošči samo Teke Déneš včako, ki je zdá v Sandi (Somogyska županija) dühovnik.

Tisti áldovi, štere je gmána pred bojnov nabrála vkúper (okóli 15 000 K.) so zgoreli v odúrhjávánja plámni svetovne bojne. Nôva granica je tó málo gmajno na dvôje vsěkla, dühovnik Teke je túdi slobód vzeo od njé (1923 l.) Ali té máli šereg z krepkov vúpaznostjov vu Bôgi dale živé cerkveno, gmánsko živlěnje.

Pod vodstvom Vukan Lajoša inšpektora (od 1923 naprě) i † Varga Matjaša kurátora (1919—1933) i Hári Lipóta administrátora je gmána dale nabérala na cerkveni fond. Ščeli so k molitvárnici tórem zidati. Ali té plán je bio zavržen.

Leta 1928-ga si je gmána Skalič Sándora zvolila za dühovníka, ki je vu zidarji cerkve eden svoj žitka cio vido. Potom njega i Vukan inšpektora navdúšeni verniki so l. 1931 márc. 15.-ga na gjülěši ednoglasno skončali, da bodo církev zidali. Aug. 9.-ga je položeni fundamentni kamen. Okt. 25.-ga sta posvetšeniva 2 zvoná. Ali z tem je zidanje za edno vrěmen henjati moglo, ar so sfalili pěnezje i je do 50 000 Din dugá nastalo. Té dúg se je pa l. 1932 i 33-ga poravno z pomočjov Gustav Adolfa družstva, naši Prekm. verebratov, púšpekije i banovine.

Gospodnomi Bôgi bojdi predvsem hvála za vse tó nam vózkázano lúbězen! Boža vola i milošča je bila, ka smo na sprotolětje etoga leta lahko nadaljávali i skončali tó velko delo. Vsi verniki so znôva lépe áldove prinesli na Gospodnov oltár. Póleg dühovnika i inšpektora se je vnogo trdio gmajne nòvi, skrben kurator (od 1934—) Šavel Károl, da církev gotova bode.

I lépe senje naši očákov i predníkov, hrepenenje našega srcá se je spuniło. Stoji tá 10-ta evang. cerkev v Prekmurji nam na radost i Gospodnomi Bôgi na díko!

Sept. 16.-ga je dána přek svojemi světomi cili. Posvetšenje so zvršili přečast. naš púšpek Dr. Popp Filip z Zágřeba.

Nepozábleniva lépiva dněva sta za nás sept. 15. i 16.

Přečast. Púšpek so se že 15-ga, v soboto popoldněvi ob 1½2 vóri pripelali k nam. V Lendavi je že takrat na vsákoj hiži (zvün edno pár nam nevoščěni) plahotala zástava. Púšpeka so sprejěli zvün gmáne vsi uradi i družstva i izraelska

verska občina. Pod slavolokom, na šterom je napisano bilô: „Blagoslovljeni, ki prihaja v imeni Gospodnovom!“, so jih pozdravili: Žgur Danica v imeni decé z ednim málím veršúšom i šopičom z rôž, potem Dr. Kartín, srez. načelník, Bačič, predsedník občine i v imení gmáne Skalič düh. Na srčne pozdrave so Püšpek vsákomi do srcá s ségajóčimi rečami odgovorili. Pri sprejemi je vnogo lüdi bilô.

Püšpek so potem šli vu farof. Sledi so poglednoli cerkveni prestor i církev.

Na drügi den, na tisto lépo, sunčavno nedelo, z šterov nam je Gospodin Bôg vöškázó svojo lübézen, je Lendava žé okôli 7 vöre v gojndno živa postála, kak malo gda. Auto za autom je prišo i pripelo verebrate i drüge vöre bližnje naše z Goričkoga, Ravenskoga i tüdi z Apač i Radgonje (Austrijske), da se radüjejo z timi radüvajóčimi, z nami. Prišli so Teke Déneš prvěši düh. gmajne z ženôv, kak tüdi zastôpník g. püšpeka D. Kapi Béle v Gyôri. Potem g. šinjôr Kovátš Štefan i šinjorski inšpektor Benko Jožef, Šfár Károl Bodonski, Luthár Ádám Püconski, Darvaš Aladár Križevski, Godina Štefan G. Petrovski, Heiner Géza Hodoški, Lic. Goschenhofer Henrich Radgonski, Hári Lipót Domanjševski dühovník, Liška Endre Legradski, Kúhár Ferenc Morávski administrator i Kerčmár Zoltán misionar z Apač. Zastopniki vseh Prekmurskih ev. gmán i Radgonske gmáne. Zastopniki Püconskoga i Morávskoga ženskoga drüštva. Prišla je toga nájprvoga verevréloga gmánskoga inšpektora ešče živóča hči z možom z Budapešta. Kak odličén gost, Dr. Kartín srez. nač. kak tüdi zastopník g. bana Dr. Marušiča, Hajdinjak Anton, poslanec Lendavskoga sreza. Zastopniki uradov i drüštév v Lendavi i izrael. verske občine i izr. ženskoga drüštva.

Okôli 8 i 9 e vöre so se z biciklinami i automobili pripelali vrli gasilci z Sobotškoga i Lendavskoga sreza, da goridržijo réd. Bilô jih je okôli 300. Tüdi po etoj prilíki njím nájpěše zahválímó trüď njihov. Kak tüdi Stúkovskim našim goslarom, ki so pri zvünéšnoj Božoj slúžbi igrali i tó brezpláčno.

Med redámi gasilcev — gda so se zvonôvje oglásili — je šô sprévod od farofa k cerkvi ob 10. vöri. Nájnápře deca, potem g. Püšpek z g. šinjorom i šinjorskim inšpektorom, dühovnícke, ki so svéto posôdo nesli i Biblíjo, zastopniki uradov, drüštév i vnogo drügi. Pri cerkvi je blüzi

3000 lüdi — verebrate z Prekmurja, Radgonje i tüdi drüge vere lüdjé — čakalo. Pri vходу je bio slavolok z napisom: „Gospodne, lüdim prebiválišče hiže Tvoje!“

Zidarski majster Ašerl J. je přek dao g. Püšpeki klüjč od cerkvi z krátkim govorom, g. Püšpek pa z genlivimi rečami domáćemi dühovníki, naj odpré církev. Pred odprtjem je pěvski koruš lépo pesem: „Odprí vráta, hiža Boža...“ popěvo pod vodstvom izr. kántora, Adler Mikšo. Potom so vu božem imení odpréte bilé cerkvene dveri.

Lendavska ev. církev.

Boža slúžba, ár se je v cerkvi samo kakši 300 lüdi moglo spraviti, je tüdi odzvüna cerkvi bila. Začnola se je vóni i notri z občinskov pesmov: „Vadlúvánje, oh ti Boži dár...“ Potem vu cerkvi so šinjor Kovátš Š. pri oltári molili, Šfár K. bodonski düh. sv. Pismo čteli (Luk. 12, 32); Luthár Á Püconski düh. pa Apoštolsko verevadlúvánje pravili. Potem je pevski zbor:

„Bôg veliki...“ pesem popêvo. Za tem so g. Pûšpek stôpili pred oltâr i na podlâgi Jan. Ozn. 21, 3. so s svojim že znânim priličnim naprêdâvanjem i lûblênimi rečâmi vu srcê sêgajôčo predgo držali i so blagoslovili cerkev. Vsi navzôči bodôči so jih navdûšeno poslûšali. Potom sta Š fiâr Gézova i Galitš Iluška duett popêvale z srcâ i lèpim glâsom: „Lûbim, Bôg, Tebé...“ Dosta ôči je postâlo skuznâti. Za tem so g. Teke Deneš dûh. stôpili na predganco. Oni so 20 lêt bili dûh. Lendavske gmâne i tûdi njihovo želênje se je spunilo zdâ. Razmi se, ka so z

Notránjost Lendavske ev. cêrkvi.

srcâ gučali na podlâgi I. Moz. 28, 17. Potom je pevski korus popêvo: „Radost spêva dûša naša...“ Za to prîliko napisano pesem. Nasledûvala je predga Lic. Goschenhofer H. Radgonskoga dûhovnika. Predgali so na podlâgi 118 Žolt. 24. od radosti, štero je njihova gmâna nê dávno (1931 l.) mêla i štero zdâ Lendavska gmâna má.

Nasledûvala je trio igra Frejer Ladislavove, Frejer Ladislava i Štern Franca, štera je jáko lèpa bila. Za tem je domáci dûhovnik stôpo na predganco i na podlâgi Žolt. 118, 24 je gúčo od one velike radosti, štero, kak Lendavske gmâne dûhoven pastér, v toj švétoji vôri čûti i ne nájde tak lèpoga jezika na svêti, po šterom bi raztolmačiti, nê tak prilične reči, z šterov bi vòpovedati mogo veselje svojega srcâ, štero znâ, ka jo čûtijo vsi vòrniki zdâ, gda vidijo, ka je Gospodin Bôg z tak lèpim nashâjom blagoslovo njihove trûde. Čûtijo — pravo je — tò radost tûdi vsi verebratje z Prekmurja i vsi oni, ki so gmâni vu tom velikom deli na pomôč bili, ár vidijo, ka so njihovi áldovi nê bili zaman — stoji tà desêta evang. cêrkev vu Prekmurji. Stoji „Cerkev Lûbézni“, štera záto nosi tò imê, ár je z sami áldovov postâvlena gori. Nazâdnje je Boží blagoslov proso na vse one — brez rázločka vadiûvanja i národnosti — kí so gmâni s svojimi áldovmi na pomôč bili, ali so njê morâlnô pomagali, kak tûdi vsem onim je zahválo, kí nê se zoságavši dúge pôti i stroškov, so prišli, da se vkûper radûjejo z timi radûvajôčimi. Vnogo ôči je bilô skuznâti. Zmolo je krátko molitev, potom so g. Pûšpek blagoslov pravili i lèpi svêtek v cerkvi se je zaklûčo z evangeličanskim himnusom: Trdi grád je naš Bôg...“ Cerkev je cêli dén odprêta ostâla i vnôgo lûdi jo je poglednôlo i molilo v njoj.

Od zvôna cêrkvi so glâsili rêč Božo Hári Lipót Domanjševski-, (na podlâgi Lk. 9, 51—56 Mt. 6, 24); Skalič S. domáci (na podlâgi Žolt. 118, 24) dûhovnik; Dr. Popp Filip, Pûšpek (na podlâgi ?) i Heiner Géza Hodoški dûhovnik (na podlâgi I. Kral. 9, 3.) Navdûšene predge je vnožina lûdi poslûšala, tûdi drûge vere, če tûdi njim je ostro zebrânjeno bilô (kak je tò vu Lendavi navádnô). Hvála Bôgi, lûdjé ráj poslûšajo reči lûbézni, kak odûrjâvanja.

Med predgami je igrala Strûkovska banda, pod vodstvom šolsk. ravnâtela Bako Karola.

Po Božoj slûžbi tak vu cerkvi, kak vóni so g. Pûšpek krátek govor meli, vu šterom so vse nazôči bodôče opominâli, ka Sv. Pismo veli: „Dájte záto, štera so casarova, casari, i štera so Boža, Bôgi!“ V imeni vsê zbrâni evangeličánov je poslâni telegram Nj. Vel. Králi, g. min. pravde, g. min. prosvete i g. bani Dravske banovine. Z pisárne dvora Nj. Vel. je na pozdráv eto písmo prišlo:

Poštovani Gospodine Biskupe, Njegovo Veličanstvo Kralj primio je izraze odanosti učesnika na proslavi osvećenja nove evangeličke crkve u Lendavi i blagovoleo je narediti mi, da Vama i vernicima Vaše crkve izjavim zahvalnost. Ministar Dvora, Milan Antić s. r.

Potem so g. Püšpek na farofi sprejeli zastopnike razni uradov, društev, ev. Ženskoga društva Puconskoga, Morávskoga i Lendavskoga, šinjorije i Lendavske gmâne, ki so Njim svojo ljubézen i svoje poštvanje do Njih skázali vö.

Ob 1 vöri je v „Kroni“ bio skupen obed, na šterom je 103 osob vzelo tao. Skupen obed je pri dobroj völi, lepom vküpperrazmenji preteko. Čulo se je več srčni pristolni pozdrávov od g. Püšpeka, od g. Benko Josipa, od g. Dr. Kartin srez. nač.-a, od g. Šiftár Gézo (od stráni gmajnarov), od g. komandanta mesta, od g. Hajdinják nar. poslanca, od Teke Déneš-a, od Luthár Ádám-, Šiftár Károl- i domačega g. dühovnika. Lic. Goschenhofer H. Radgonski dühovnik so svoj lépi pozdráv podprli z lepim dárom svoje gmajne — 300 Din — šteroga so tam dali prök.

G. Püšpek so se okoli 1/2 5 vöre odpelali od nás med vrélimi pozdrávi. Drugi so pa do késnoga večera ostali i so se dobro čútili, kak malo gda.

Čútili smo se, kak pravi bratje i sestre, štere je tó najlepše i najvékše čúténje človečega srcá združilo k skupnoj Božoj službi i potem k skupnoma obedi — ljubézen.

Gospodnoma Bógi bojdi dika i hvála predvsem za té naš nepozábleni radostni svétek, šteroga radost nam nišče i nikaj nemre več vzéli, niti tá velka skrb naša za volo (više 66,000 Din) dugá nê. Ár vüpamo se v Oči nebeskom, vu pomôči naši verebratov i drugi bližnji naši.

Z vervanjem, z vüpanjem vu Gospodnom Bógi i z radostjov právimo zdá mi, Lendavske ev. gmâne kotrige :

„Eben Háezer!“ — „Do téga mao nam je pomágo Gospodin Bóg!“

Eden vörník.

„Šterikoli me bode vadlúvao pred lüdmi, vadlúvao bom ga i jas pred Očom mojím, ki je vu nebésaj Šterikoli pa zataji mené pred lüdmi, zatajim ga i jas pred Očom mojím, ki je vu nebésaj.“ (Mat, 10, 32, 33.)

Na posvetšúvanje ev. cérkvi vu Lendavi.

— Nôta: „Ne vcagaj, oh čréda mála. —

Radost spéva dúša naša :
Gotova je hiža Boža !
Ti si bio pomôč, známo,
Oh Bóg drági, oh smileni !
Díka bojdi, hvála Tebi
Za cerkev tó nam drágo.

Prök jo dámo zdá že cíli,
Naj hiža vréle molítvi
Bode na vöke ona ;
Dom zahválnosti, ljubézni,
Kak je tó i poiméni*)
Tá hiža Gospodnova:

JUVENTUS.

*) „Cerkev ljubézni“ imé je dobíla.

II. Glávni gjülejš Gustav Adolfa glávnoga društva vu Jugosláviji.

Gustav Adolfa glávno društvo vu Jugosláviji je svoj drugi létni gjülejš letos septembra 22-23. vu Beški (Srem.) z lepó vküppostávením i bogátim prográmom držalo. Z vsáke krajine naše držáve so se zbéráli dühovniki i svetski odposlanci, kak túdi oni, ki so se interisirali i občútili dužnost ljubéznosti. Náječ národa se je zbrálo z domáče i sôsédni sremski gmán, kak túdi z Báčke, Bosnije, Banata i z Hrvatškoga. Z našega Prekmurja so péneznik glávnoga društva Luthár Ádám Püconski dühovnik i Kerčmár Zoltan apaški predgar bili navzôči, ki sta zastópala naše slovenske evangeličáne.

Gôsti so se že v soboto, 22 ga predpôldnévom zbéráli, ki so pri domáči evang. družinaj bili zkvarťerani. Predsednik društva, Dr. Popp Filip püšpek so popoldnévi ob 4. vöri prišli z brzovlákom. Žnjimi sta prišla túdi dvá plemenita gôsta: D. Dr. Ernst Schubert konsistorialrat z Berlina, kak odposlánec Gustav Adolfovoga društva z Nemčije i Dr. Möckel Konrad farar z Braššoja (Erdelsko).

Priprávanje na té ôsvétek i sprejem gôstov je preveč lépi bio. Na hišaj so zástave plavile i lúdstvo se je že rano začálo zbérati na vilicaj k sprejémi püšpeka. Ob pol strtoj vöri so kon-

jenički banderium, deklina vu běli oblěkaj, gasilstvo z mužikov i vnogo lůdstva šli na kolo-dvor pűšpeki prŏti. Lěpi je bio tůdi te dűgłrėd kolesov i kočűjov, na šteri so vu národno noš-njo oblečeni mladėnci i starci sedeli.

Prvi sprejem je pred varaškov hišov bio, gde so od politične i oblástne stráni sprejėli z lepim govorom gosp. pűšpeka, na štero so pűšpek z karakterističnimi rečmi odgovorili. Pred z rŏžami okinčanimi vrátami farofa so pűšpeka i gŏste domáči dűhovnik pozdravili z navdűšenimi rečmi, vu šteri so vŏzdignoli teškŏče i nevŏle evang. cėrkvi i gmán, zahválili pűšpeki na njihovoj vrėlosti i paščlivosti vu zagovárjanji evangeličanstva, kak tůdi za dėlavnost na pŏti Gustav Adolfovoga dűštva i ji prosili, da naj vu bodŏčnosti ešče bole na srci nosijo evang. cėrkev, gmáne i vernike. Vu imėni cėle gmáne so tolmačili veselję i radost ev. evrnikov vu Beški, šterim je velka radost, da letos oni májo tŏ veselję, ka se tė svėtek pri njih sveti i da oni z vsov močűjŏv i lűbėznostűjŏv lahko slűžijo pri priliki toga ŏsvetka.

Gosp. pűšpek so vu dűgom govori odgovárjali na pozdráv, vu šterom so povdárjali, ka za nájvėkšo svojo dűžnost drűžijo, naj evang. cėrkev vu Jugosláviji cvetė Bŏgi na díko, kak tůdi Gustav Adolfovo dűštvo, štero se je prinasa samo láni narŏdilo, se naj obilno osnávla i razšűrűava na pomŏč tim vu nevŏli bodŏčim.

Po pűpeka govori je edna šolska deklina eden pozdrávľajŏči veršus právľa gori i je pűšpeki z běli korin napravľeni pűšlič dála. Pozdráv je domáči ženski pėvski kŏrus zakľučŏ z lepim trigľásnim popėvanjom. Beška je tė dėn eden zvŏnrėdno veselí svėtek mėla, šteri dugo v spŏmenki ostáne. Či bār ka je deždűževno vrėmen i velko blato bilŏ, ali na licaj toga vnŏgoga vkűpsprávlėnoga národa je radosti i veseljá sunce sijalo nė samo na evangeličanski obrázaj, nego na drűgoga vadľűvánja vernikaj tůdi i pűšpeka prihod so nė samo evang. zvonŏvje glásili, nego právosľavni i kalvinski tůdi.

Ob pŏ 7 vŏri so voditelstvo G. A. dűštva i odpŏslanci krátko sejo meli vu dvoráni krűčan-ske mládine, na šteroj so ugotovoli večerášnji program; naprėdávánja i govore, kak tůdi je naprė bila dána lista ti pomŏč prosėči gmán i program razdelitve letošnji daril.

Ob 8 vŏri se je začno vu cėrkvi te „Pozdrávni večér“, pri šteroj priliki je ta prestorna

cėrkev nakľáčeno puna bila. V začėtek je skűpno popėvanje bilŏ. Po krátkoj molitvi so domáči dűhovnik pozdravili te vkűpsprávlėne. Za njimi so g. pűšpek govorili jáko navdűšeno od dėla i dűžnosti G. A. dűštva, se zahválili vernikom z gmáne Beške, ka so se telko trűdili na pripravľanji toga ŏsvetka i opominali, ka je dėlo G. A. dűštva dűžnost i pozvánje vsakšėga ev. vernika ali je dėte, ali odraščeni.

Bili so govori drűžani z diaspore (raztorjenost) tůdi. Z več krajín, gde je evangeličanstvo med drűga vadľűvánja raztorjeno, gde so pregánjanja, ŏspotávánja, nevŏle velke, gde verniki ne vűľvajo on blagoslov, šteroga zaprėte, materne gmáne májo. Z tė naprėdávánj se je preci dalŏ videti, ka po drűgi krajínaj je nė samo gospodársko siromaštvŏ dosta vėkše, posebno pa v Bosniji, nego verska nevŏla je tůdi dosta-dosta vėkša, kak pa prinasa vu Prekmurji. Kelko tákši krajín jeste, gde niti Bože slűžbe se nemrejo drűžati i deca brezi verėnávuka rastė gori, kak goba vu lŏgi, gde nega cėrkvi, kama bi v sakšo nedelo lahko se pomolit šŏ, vu Božoj reči si otavit od vsakdenėšnji ŏpravíc dűšo svojo, gde nega zvoná glása, šteri bi na molitėv zvao, ni na sprėvod ednoga verebrata, nego gde se mrtveci naše vere zvŏna brűtiva vu járek pokápajo. I či gda tė, mogŏče ednŏk-dvakrat na lėto z daleča pride eden dűhovnik Božo slűžbo drűžat, se verniki ne zbėrajo vu lėpe, okinčane cėrkvi, nego kak naši očáki — na štere smo itak lahko gizdávı — pred 150 mi letmi, na dvoriščaj, skednjaj ali pa pod drevjom. Dŏnok tė naši nevolni verebratje dosta vėkšo pobožnost i áldovnost prikázejo kak mi, ki se obilno kŏpamo vu Božem blagoslovı.

Vu imėni našėga prekmurskoga filialnoga dűštva so Kerčmár Zoltán apački predgar drűžali obűiren govor, vu šterom so naprėdáli teško stálíšče i nevŏle naši slovenski raztorjenosti. Posėbno pa nevŏle Dolnűelėndavske i Apaške diasporálne gmajne. Povdárjali so nigdašnje i vezdášnje stálíšče naši gmán, nevŏle, vadľűvánjsko žıvľenje i áldovnost naši vernikov, vu šterom so se tůdi za pomŏč prosili od naši nemški verebratov. Njihov govor je z velkov pazľivostűjŏv bio posľűhnjeni i dosla tákšėga je dao spoznati, od šteroga so drűgi ešče nė znali.

Či bār ka je nájbole interesantno diasporální govornikov naprėdávánje bilŏ, tůdi se mora omenŏti, ka toga večerášnjega ŏsvetka

bláženno občútenje je ešče bole povékšalo popěvanje domáči rázni kórušov i deklamiranje decé. Kak mladina, tak ti staréši so vsi tá vzéli vu tom ósvetki. Med pauzami so mladinski, ženski, moški i mēšani kóruši popěvali večglásno cerkevne i verske pesmi. Deca i deklina so veršúše pravle gori. More se priznati, ka je program preveč lepó blo vküppostáveni i živi, ne tak mrtev, kak navádno prinas. I tó je ne samo dühovniki i kántori za zahváliti, nego rávnotak vernikom tüdi. Tam se vidi, ka nē samo mladina, nego tüdi staréši se z veseljom paščijo na glás dühovnika, ali kántora na verske večere i vaje i eden drügomi na rokó ide. Kak je tó lépo i kak blúzi je tam Bóg z svojim blagoslovom, gde verniki i posébnó mladina z voditelimi vréd vküper dela, se voditi dá na Boži potáj i vsküpnó cimpra Bože králestvo. Pisátel eti redóv je meo srečo trí dni se müditi v ednoj evangeličanskoj vési vu Petrovopolji (Bosnija), štera prék 300 hižni numer čté i je samo vu céloj vési edno óštarijo vido, ár ji nega več. Na pitanje, kelko óštarij májo tü, so njemi odgovorili: „samo edno i tá je tüdi preveč, ár mladézen i lüdstvo se rájši za vavlüvájnsko i versko delo briga, kak pa za lumpanje.“

„Bláženni so, ki so čistoga srca, ár oni bodejo Bogá videli.“

Na drügi dén v nedelo 23. sept. ob pol 9 vóri je za decó bila Boža slúžba držána, po šteroj priliki so gosp. Hamm dühovnik iz Sarajeva otrokom od G. A. drüštvenoga déla med decov napredávali, med šterim so deco večkrát vópitai i na štera pitanja so vedno dober odgovor zadóbili.

Ob 10. vóri se je začnola glávna Boža slúžba s sküpnov pesmov: „Diči, dúša moja, dike vekvečnoga krála!“ Cérkev je nakláčeno puna bila. Predgo so g. D. Dr. Schubert držali. Thema govora je bila: Pozvánje národa, kak tákšega, vu krščanskoj cérkvi. Božo slúžbo so domáče dalárde z lepim popěvanjem olepšale.

Po božoj slúžbi so gosp. púšpek i vsi gósti vu pravoslávno cérkev šli, gde so je pravoslávni dühovnik i vnógo národa čakalo i z velkov radostjov sprejelo. Po krátkoj molitvi so dühovnik z dügim govorom pozdravili našega púšpeka i vu rečáj svoji so povdárjali, da se tüdi pravoslavi veselijo njihovomi obiski i se radúje njih vu njihovom króži pozdraviti, štero je dokáz, ka krščanska vavlüvájnska se sestrinsko

približavajo edna k drügoj, naj sküpnó se borijo za vsé nás düševnoga poglavára Kristuša, i próti vsakšemi hüdumi, štero bi njegove zapóvedi i evangeliomi próti bilo. Gosp. púšpek so se z lepimi rečami zahválili na lepom sprejémi i na poštenjé, štero njim je skázano biló i so blagoslovili vse vernike, voditela i cérkev pravoslávsko vu Beški.

Po tom so vsi šli pá vu kalvinsko cérkev štera je tüdi puna bila národa i gde so púšpeka i góste dühovnik pozdravili po sküpnom popěvanji z rečmi 133. žoltár v. 1.: „Ovo, kak dobro, kak vugodno je bratom vu jedinstvi prebivati.“ K srcé idóci je bio gosp. púšpeka odgovor na reči kalvinskoga dühovnika, vu šteri so oménili vse sküpné nevóle obě sestrinske cérkvi za vréména prötireformácije i rešitev Gustáa Adolfa i so je bátrivili na bratínsko vküpdélanje i lübézen próti edendrügomi i tüdi na délo Gustáv Adolfovoga podpornoga drüštva.

Obá obiska sta puna bilá z dühom i se je občútilo, ka Boža blagoslávajóča róka pomága spuniti to drügo velko zapóved: „lúbi bližnjega tvojega, kak samoga sebé.“ Blagoslovení je bio ete celi dén i ki so li navzóci bili, z lepim spominom bodo mislili na ete dén, gda eden z drügim so se pokrepili vu veri i v onom, ki je gláva, vu Jezus Kristuš.

Popoldnévi ob trétjój vóri se je začno drüštva glávni gjülész z sledéčov občinskov pesmov:

Gustáv Adolf je tó imé,
Ki nam kinča zástavo.
On je naše vere brige
Nigda z ládanjem vodo.
Mi vodimo merna děla,
Dónok mámo i mi meč;
Tó je meč Dühá svétoga,
Lutherova Boža reč.

Gustáv Adolf je svoj žitek
Dao za evangeliom.
Eta smrt je večne dike
Spomin za imé njegovo.
Smo i mi gotovi vedno
Áldüvati Gospodni?
Ja, mi tüdi áldüjemo
Žitek, blágo v radosti.

Gustáv Adolf je méraires
Zadóbo obládanje,
I vu želno čakani mér
Pripelo bojüvanje.
Tak i mi ne počivajmo,
Dokeč ne obládamo,
Ja, dokeč po svétom boji
Bláženni mér nájdemo.

Gjülēš so gosp. pūšpek odprli z lēpimi podžigavajōčimi rečmi, pozdrāvili vse navzōči bodōče vernike i kotrige drūštva i je opominali na vėkšo dēlavnost na pōli lūbēznosti etoga drūštva. Za njimi so Dr. Mōckel Konrād držali naprēdāvanje od verskoga živilēnja vu Erdēlskom živilōči nemški evangeličānov. Preveč interesantno je bilō tō naprēdāvanje, z šteroga se je vidlo, ka oni verebratje ne vživajo telko slobodščine, kak mi i dosta vėkše nevōle mājō, ali vrēlost njihova je tūdi vėkša od naše. Gmāne so tam nē mrtve i lūbēzen k veri i k Kristuši je vnōgo bole gorēča, pred šterov bi nās samo lahko sram bilō i šteroga vzrok se nē samo vu verniki, nego vu dēlavnosti gmānski voditelov i pastērov lahko išče. Stāra istina je tō; kakši je vėrt, tākša je držina. (Priglihaj Ezēkiel proroka knige 34, 1—12 l)

Nājbole interesantno je bilō naprēdāvanje drūštvenoga tājnika g. Gerharda May, celjskoga farara, od letošnji račūnov i darūvanja po seniorataj i gmajnaj.

Vkūper je prišlo : 55,840-25 D. Z toga je darūvano v Bački 14,074 25 D, v nemški gmānaj Dravske banovine 9442 5 D, v Savskoj banovini 9238 5 D, v Banati 6318 25 D, v Prekmurji 5756 5 D, v Sremi 5736 25 D, v Bosniji 3066 D i Beogradi 2208 Din.

Eti račūni tūdi nam prekmurskim evangeličānom mājō dosta povedati. Dokeč po drūgi šinorijaj (gde je tūdi gospodārska kriza, i po vnōgi krajinaj ešče vėkša kak prinās) od lanjskoga vėkšo dēlavnost i āldovnost pokāžejo tē račūni, tečas je naša vrēlost mēnša grātala. Naša šinorija je lāni na drūgom mesti bila i letos je na pēto spādnola. Drūge so nās prehitile. Za drūštvo se je letos povsud vėče āldova darūvalo i znābralo kak lāni, samo mi smo od lanjskoga menje bili zmožni prikāzati. Povsud je vėkša šuma vkūpprišla, samo naša se je zmēnšala. Naše gmāne so poprēčno 45 par darūvale za dūšov i vnōge ešče niti telko nē, edna komaj 7 par. Drūge mēnše, raztorjenosti pa od 2—5 Din. na dūšo. Tūdi tō je interesantno, ka deca, ki nemajo tošlinov, so poprēčno dosta vėče darūvali, kak odraščeni. Ali deca vėkšo vrēlost mājō k veri i Kristuši, vėkšo lūbēzen za vu nevōli bodōče i trpēče? Deca so nās odraščene vu sramoto postavili, so bōgši krščeniki, kak mi. Nam je tō sramota, ali dōnok je veselō, ka zdecē naše po-

božnēši, poštenēši lūterāni bodejo, kak smo mi. Bōg ščē od nās bōgši nārōd si vzgojiti.

Zāto zdignimo gori glavē i hodmo bātrivno na boj, pokāžimo, da smo mi nē te nājslēdnje i nājzbožnēše kotrige naše pūšpekije. Da vu naši srcāj tūdi gori lūbēzen k Bōgi, k Krisiuši, da se mi tūdi znāmo smilūvati nad nevolnimi i pomagati tim vu nevōli bodōčimi i trpēčimi. Znāmo mi tūdi trōšt dati, nē samo iskati, da smo mi vu srci nē mrtvi, nego gori vu njem lūbēzen, i našim očākom, ki so bār dosta trpeli i dosta āldūvali, na nās pokolēnje njihovo se nede trbelo sramotūvati. Zmoremo mi tūdi telko, kak drūgi, či samo ščēmo. Vzemmo zāto naprē to prvo vrēlost i zavzemmo nazāj naše stāro mesto, naj ne bodemo ti zādnji, naj stāro poštenjē naše ostāne na dale! Tūdi naj nam deca ne prāvijo, ka smo mājji i lēni. Naj se odiči vu nami očākova vera i naj naš odvėtek tūdi tak gizdāvi bode na nās kak mi na naše očāke. Naj se vse veseli nad nami, ka je vu nebēsaj i naj prijetni bodemo pred Bōgom, ār nas On samo tak lahko obilno blagoslovi i dā miloščo, či mi tūdi miloščo i lūbēzen činimo nad bližnjimi našimi. I koga je Bōg blagoslovo, od njega tē blagoslov ne vzeme nišče. Bojdimo boži odebrāni nārōd, krālevski rod. (Mátē 25. v. 21.)

Tē svētešnji gjülēš, šteroga je ešče popevanje dalārd i muzikālično naprēdāvanje okinčalo, se je z sledēčim veršūšom občinske pesmi dokončao :

„Lūbēzen si zapovedo,
Naj lūbēzen vādimo,
Čini zāto mrtve srca,
Naj se gor oživējo.
Vužgi plāmēn lūbēznosti,
Da naj vsāki vidijo,
Ka vsi, kak edna kotriga,
Za enovga živēmo.“

Na vėčar ob 8. vōri je bio ešče zaključni svētešnji verski vėčar, na šterom so ešče rāzni govorniki pobūdjavali vernike na pobožno versko živilēnje i na dēlajōčo lūbēzen. (Gal. 5. v. 6.)

Omēniti se more tūdi gōstolūbnost vernikov gmāne Beška i posēbno pa vrēlost i neobtrūdnost žen, ki so se nē samo za okinčanje cėrkvi i za svētešnost toga gjülēša skrbele, nego neobtrūdjeno so se brigale, naj se vsakši gōst pri njih kak nājbole prijetno i domāče počūti. Prviva dvā dnēva je vsakši gōst pri svojem vėrti bio pogōščeni, kama je zkvarterani bio, v pondēlek, tork i srēdo so pa vsa potreb-

na vu farof vküpprinesle i tam spravile za na konferenci ostánjene dühovnike dnévni strošek, vu šterom so vse svoje gospodinjsko znanje i kónjske skrivnosti vöpokázale. Podvorilo se je vu dvoráni „Krščanskoga mladinskoga društva,“ gde so se dománje deklíne vu dvórbi z odličnov pazkov i neobtrúdenostjôv vöpokázale.

Za vse tó je naj Gosp. Bôg obilno oblónal! Ete ôsvetek ne ostáne samo Beški eden nepozábleni lépi spomin, nego ti nazóči bodóči gósti se bodo túdi vedno spomináli na vrélost i lúbézen Beške verníkov.

Svetüjmo !

Oktobera 31. dën je jedíni evangeličanski svétek, záto mera njegovoga svetüvanja káže túdi našo evangeličansko ogvúšanost.

Oktobera 31. dën je svétek pokóre. Svéto odločenje vu k prvéšoj díki nevrédnoj vezdášnjosti na delo díčnéše príšestnosti.

Evang. Dijaškoga dôma desét létнице híštorija.

Vu Bôgi vöpreminóči, pobožnoga žítka híženpár, Kühár Ferenc i túvárišica Kološa Judka, sobotškíva stančara, da njídva, je Bôg nê blagoslovo z-odvêtkom, od Božega dúhá rêči pobúdeníva, sta v-Soboti bodóče zemljišče i hížo z-poročnim písmom po obě smrti sobotškoj ev. gmajni poróčila, naj tam eden *konfirmánduški dom* postávi gori, vu šterom se naj krajine siromaška i vu verskom osnávlanji neposkrblena deca vu svojoj svétoj evangeličanskoj veri vöosnové i njê vréle, stálne kotrige bodejo.

Sobotška evang. gmajna je eto plemenito poróčilo vu 1908 márc. 8-ga držanom gjúleši z-navdúševnov radostjov i zahválnostjov vzéla i po poróčitelov (Kološa Jüdke 1906 nov. 23-ga; Kühár Ferenc pa 1921 nov. 19 ga) preminénji v-lasnost stópila, pripravlavša se poróčitelov želénje, kak nájprve vu žítek postaviti.

Po svetovnoj bojni politíčno premenjávanje je našo vendslovensko krajino k-Jugosláviji prikápčilo. Tak smo tú živóči evangeličanje od naši verebratov, z-kémi smo, z-cérkevne stráni od več stotin vrémena živeli, od Slovenie sčista katoličanski, evang. vadlúvanja nepoznájóči

stančarov mórja pregrajeni, kak eden máli záto nasébe zaniháni pôstali. Ka se naj vere pogúbelnosti i težkóče leži obarjemo, smo se znóva organizéráli i v-1922. leti febr. 2-ga v-Soboti držanom gjúleši v-zósebno šinjoríjo združili.

Da je nóva vláda evang. učitelov vékši tál odstránila (v pokoj djála) i da se v-Jugosláviji evang. učitelje i dühovniki nedobíjo: je šinjoríja dokončala, ka v-Soboti eden Dijaški dom postávi gori, vu šteroga siromaške, dobroga včénjá osnovlenike notri vzeme, kí po tom bodóčega državnoga reálgimnáziuma včénjê dokončanjí vu učitelišča i theologie májo ídti i tak dobí na príšestno evang. svéta mati církev potrébne evang. učitele i dühovnike.

Na té cíl, tó je tó na Dijaškoga dôma gori postávanje je sobotška evang. gmajna po Kúhari darúvani hram i zemljišče, da se tó z-poročitelov namenjávanjem neprotívi, próttomi dosta vékši církevni cíl má slúžiti, v-1923 aug. 26 ga držanom gjúleši v-6 tom punktom skončanjem šinjoríji ponúдила i vse tečas prékádz, dokeč na tó potrébčina bode. Po zménkanji potrébčine nazá spádne na sobotško evang. gmajno, kakti na svojega lastníka.

Šinjoríja je sobotške gmajne ponúdbu v-1924 jun. 11-ga, v-Kríževci držanom gjúleši (17 punkt protokula) sprejéla, Dijaški dom v-onolistoga šolskoga leta začétkom v-Kúharovom hrámi odpréti i v-žítek postávití skončala. Na dél spelávanje je nazavúpstvo (upravníštvo) odebrála. Skončano je ešče, ka se gori pozovéjo gmajn voditelje i verníki, da na osnovleníkov prehránenje dári, pêneze i naturálle pobérájo.

Na Dijaškoga dôma povékšanje k-zvöněšnji orságov proteštánski verníkov gmajnam prošnje pošlejo, — zvöntoga da tá nástava med sebno pozvánje bode slúžila, državno podporo túdi bomo prosili, da se potrébna šuma vküper správi. *Proste i dá se vam, trüplíte i odpré se vam,*“ svéte Jezušove rêči so na občútna vúha, na odpréta srdcá naišla, tak med dománjimi, seniorátními gmajnami, kak túdi med zvönskími verníkmi. Hválevrední áldovi so prihájali ze vsê krajín, pôleg premóči so áldove prinášali ti prèmočni i ti siromaskéši. Vere navdúšenost je búdila nê samo veredománje, nego ešče i drúge vere i národnosti prijátele. Nemogóče nam je precentíti, što je več darúvao. Vsáka gmajna je prinesla svoj áldov v-pêneza i v-naturálle i pri-

náša dnesdén. Vsi so prerazmeli vkŭpdržánja, medsebnosti potrebčino. Z-Amerike, z-Milvaukee od naši tam bodoči krvni bratov smo dôbill 40 i z-South Bethlehem 331, vsevkŭp 371 dollár. Tô sta billá na Dijaški dom dvá prviva dára. Sledi z-Nemškoga Gustáv Adolfa družtvo, od držáve, od banovine, z-Švájca, z-Štajara, z-Zágrába, od seniorátne podpornice, z-Škócie nedelni šolarje 4360 Din itv. Sledi pri povékšanji Dijaškoga dôma so G. Petrôvska, Križevska, Hodoška gmajne dalé i notri poslale na svojoj foringi za rušt potreben lês. Bližanje gmajne: Bodonska, Pŭconska, Morávská i Sobotška so pod cigel foringe dalé, Sobotško evang. žensko družtvo je z plesnim naprêdávánjem pomagalo na té cil dohodke správlati i pri dijaškoga dôma gori držánji neobtrŭdne opravice spunjáva i dnesdén. Gns. Benko národní poslanec, seniorátin inšpektor, veletrgovec, so k-zidanji potreben cêli šôder i pêsek više 100kubikov z-svojim cŭgom, z-lasne bajce brezpláčno darŭvali i 4 železne štampeke z-madracami obravnane postavili v-dom. Sobotski železni trgovci so z-kŭnjskov potrebčinov obravnali Dijaški dom itd.

Dijaški dom je pôleg 1924 leta v-Križevci jun. 11 ga držánoga šinjorskoga gjŭlêša skončanja v nôvom šolskom leti 1924 oktôbra 1-ga, pred desetimi lêtmi, z-málim začêtkom vu Kŭharovom hrámi z-sedem osnovlenikov gorivzêtkem z-Božov slŭžbov ôsvetno odprêti. Po cêrkevnom popêvanji so g. Kovátš Števan dŭšo i srdce genlivo predgo držali, g. Luthár Ádám pŭconski dŭhovnik pobožno zaprtno molitev molili, Vêrteš Šándor dijaškoga dôma voditel k-prilíki primêrno, Ouček Franc I. razrêda sirotinski osnovlenik prispodobno je srdce genlivo govor držao. Nazôči je bilô ženskoga družtva odebránstvo pod Dr. Šômenove gospé družtva predsednikojce vodstvom. Osnovlenikov roditelje i ešče več drŭgi vernikov.

Tak je dijaškoga dôma prvi lêtник vu Božem imêni odprêti. Pazko na osnovlenikov včênjê so z-tjedničnim premenjávánjem Flisár Jánoš Darvaš Ferenc i Vêrteš Šándor vp. vučitelje samovolno, brezpláčno na sêbe vzêli, te poslêdñi je spelávao dŭhovno ravnanje, te prvi pa pênezna dugovánja. G. Senior so z-pazkov spreválali D. dôma ôpravice. Vêrstvene ôpravice kŭhanje je Flisár Mári dobroga znášanja pobožna kršćenica pod ženskoga družtva kotrig pazenjem odprávlala, za nezdravi zrokov volo

je 1925 nov. 4-ga z slŭžbe odstôpila, na njé mesto je Pintaričova Luthár Juliška prišla i do 1928 leta dec. konca hválevrêdno spunjávala na sêbe vzêto pozvánje. Od onoga hipa mao Kološa Anna speláva dijaškoga dôma vêrstvena dugovánja. Ženskoga družtva neobtrŭdne kotrige čuvajo, naj se osnovlenici primêrno hránijo, v-prostoraj čistôča láda i strošek se šparavno nŭca gori.

Da je Kŭharov hram vékši račŭn osnovleníkov vu svoje prestore notri vzêti nespodoben bio, šinjorija je 1925. jun. 29-ga v-G. Petrôvci držánom gjŭlêši (prot. 30 punkt) njega povékšanje skončala. Benkó Józef inšpektor so že pred gjŭlêša vrêmenom z-Májer Jánošom, Sobotškim zidárskim meštrom dálí plán i proračun napraviti, šteroga so gjŭlêši notri pokázali, z-popolno podpêrajôčimi argumenti, z-navdŭšenim gôvorom njega prijtêje poráčali. Šinjorski gjŭlêš gledêči natô, ka je te prvi stopáj že z-odprêtkem včínjeni, od potrebčine gnáni, názdrti nemre - po popolnom razprávlanjí, globokom tanáčivanji je ednoglasno dokončao dijaškoga dôma povékšanje i zidati že v tom leti začnoti. Z-tém želênjem zravnao, da se potrební prestorje že v-tom leti zgotovijo i tak vu vékšem račŭni se zglasêče osnovlenike mogôči bô gorivzêti.

Odebrána zidanja komislija je v-delo stôpila, vse je doprinesla i pripravila tak, da je zidanje že 1925-ga julia 26 ga popoldnévi ob 1 vôri z-fundamentoma betonêranjem vu Božem imêni začnjeno. Z-velkov vu Bôgi vŭpaznostjov, navdŭšenostjov je vrêlo teklo delo, z-punim trôštom smo bili napunjeni, ka do nov. 15-ga kamčl eden lokál i kŭnja gotova bode. Ali nov. 12 ga je velika povoden poplavlila váraš i njega krajino, tak da se je vse delo zastavilo. Pri začêtki šolskoga leta gori vzêti 15 osnovleniki, ki so začasno v-evang. šôlo skvartêlivani, so se duže tam stiskávali i vsák dên hodili v-dijaškoga dôma prvêši máli lokál jêst. Kŭnja i špeiz je nateliko zgotovljeni bio, ka se je kŭhanje tam odprávlalo.

1926 ga z-toplêšimi dnévami prihajanjem se je delo znôva nadaljávalo i jdom se je nateliko zgotovo, ka so se osnovlenici junia v-nôve, zdrave, vu vsem táli pripravne prestore notri zoselili.

Nôvoga dôma posvetšŭvanje je na junia 29-ga odloženo bilô, ali zavolo vu velikoj meri po cêle krajine ládajôčega škarlat (erdêčica) be-

tega, je na september 12 ga predjano. Na té dén je med cêloga prekmurskoga evangeličanstva i tûdi vu velikom računi drûge vere vernikov táljemánjem D. Dom z velikim ôsvetkom pôleg cêrkevno ga rituša gori posvetšeni i svojem i plemenitomi pozvánji vu Božem iméni prêk dâni. Ousvetni govornik so bili vu cêrkvi Dr. Popp Filip pûšpek, onoga hipa ešče administrátor. Heiner Géza hodoški dûhovnik so predgali vogrski; vônê zadrnjenim vernikom pa Šoštaréc Ferenc slovenski. Strûkovska banda je cêrkevne melodie igrala.

Po službi Božoj ob 11. vóri je občinstvo v-peti redáj v-impozánskoj procesiji šlo k-Dijaškemu Dômi. Med več jezérk vkûpsprávenov vnožinov so tam bili vsi ev. dûhovnici, cêrkevni inšpektorje, kuratorje, svetske oblásti, ev. žensko drûžtvo, vučitelje, izraelske gmâne poslanci, vsi imeniti notabilitáše, trístci, obrtniki; z Belgráda Dr. Belduin Saria univerze profesor, mêtne real gimnázie profesorje, mêtne i krajine inteligentie prebráni del i brezi rázločka vere i národnosti v jezérkaj národa. Popêvao je pod prof. Justin Ubalda vodstvom reálgimnázie choruš. Kovátš Štefan senior so vu krátkom, srce genlivom govorênji blagoslovili i prêk dâli svojem i nebeskomi pozvánji Dijaški dom. Vsáki dûhovnik je na podlági svétoga pisma eden-eden krátki govor ali molítev držao.

Ousvetka aktuš so g. Benko Jozef inšpektor z-toplim, nábudnim gôvorom záprli. Vu iméni senioráta so prêkvzéli Diački dom, bûdili vernike na vkûp držánje i edno razmênje. Zahválili so i visiko cenili po gmánaj i po drûgi vernikaj prínešene áldove. Zahválili so tó ôsvetno interesêranje i vu našoj radosti táljemánje, z-šterov so našega svétka ôsvetnost svojov nazôčibodôčnostjov podignoli gotovi i dobri bili. Po zaprtnoj pesmi khoruša je občinstvo navdûšeno popêvalo „Trdi grád“ himno ino po preglédanji lokálov je odhájalo.

(Nadaljâvanje i konec v prihodnji numeri.)

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Záto tak držimo, ka se človik zvêlča po verí, brez děl právde“ (Riml. 3. 28)

Nemčija. Müller Lajoš, orsački pûšpek je sept. 23.-ga spelani ôsvetno vu čést njegovo v berlinskom dómi. Müller Lajoš, zdá cerkveni vo-

ditel 40,000,000 nemški evangeličánov, se je 1883 leta narodo; lání sept. 23.-ga je bio zebráni za državno ga pûšpeka.

V Austriji se nadaljáva pregánjanje evangeličanski dûhovnikov. Do tegamao so osem evangeličanski dûhovnikov dolizadržáli. Z tém je potvárajajo, ka vidme národní socialistov razširjávajo.

„Ka hasni človeki...“? Dollfussa, bivšega kanclera žena i Fey minister sta evangeličanske vere bilá i li vu nájzádnjem časi je dao žnjima interes ostaviti svojo vero.

Evangeličanski kalendari za 1935 leto z vnôgimi lèpimi kèpmi bode ilustrerani i se nas-kori dokonča. Što ščé djásti vu njega ešče kakše naznanûvanje, naj tó kêm prvé notri pošle.

Rusija. V pretečenom leti so rusoski nôvi rojencov 45% okrstili. Ti vöpreminôči 55% so pokopali z cerkvenim obrêdom. Ovo niti to nájnesmilenêše pregánjanje nemre vövtgrnoti pobožnost z dûše rusíškoga národa.

Dûša. Eden veren krstšenik je vu teateri najšo priliko k povnenji. Predávanje je bilo od ednoga marinara, šteri je prvé, liki so ga obe-sili, goripognao edno kupico na zdrávje svoje nemrtelne dûše. „Nemrtelna dûša“! Teví dvê rêči sta tirale toga glédájôčega, od teví se je več nê mogao odsloboditi. Teví sta ga pripelale k križi, k-veri i nazádnje je predgar evangelioma postao on, ki je prvé bio nevervani.

V Puconski fari je letos pri priliki pobêranja dáče 217 l. pšenice i 486 l. žita darûvano na Diački Dom. Darûvali so: Brezovci 22 l. žita, 19 l. pšenice; Šalamenci 26 l. žita 13 l. pšenice, Polana 23 l. žita 27 l. pšenice, Gorica 2 l. žita, Vaneča 12 l. žita 7 l. pšenice, Markišavci 43 l. žita 16 l. pšenice, Sebeborci 27 l. žita 27 l. pšenice, Bokračí 4 l. žita 6 l. pšenice, Krnci 20 l. žita 7 l. pšenice, Pečarovci 52 l. žita, Dolina 32 l. žita 20 l. pšenice, Lemerje 33 l. žita 41 l. pšenice, Puconci 40 l. žita 34 l. pšenice, fara 150 l. žita. — Od lánskoga je menje 187 l. žita i 161 l. pšenice, šteromi je nê zrok nateliko letošnji slabši strmeni pôv, kak bole tó, ka so istihip ništerni verníci na Porkolábov križ tûdi silje dávali. Dostojno je záto velka radost naša, ka si je med vezdášnjimi težkimi vèrstvenimi rezmerami itak dosta dobri dûš zmislilo na našo skûpno lûbézni nástavo. Hvála njim! Dika Bôgi!